

Зміст

<i>Передмова</i>	6
<i>Пролог</i>	7
Частина 1. Розділ 1. Орбітальна станція, Рея	11
<i>Розділ 2. «Летюча Лисиця»</i>	17
<i>Розділ 3. Буря</i>	24
<i>Розділ 4. Грім та блискавка</i>	33
<i>Розділ 5. Під замком</i>	39
<i>Розділ 6. Лабіринт</i>	47
<i>Розділ 7. Відповіді на запитання</i>	53
<i>Розділ 8. Рея</i>	61
<i>Розділ 9. Уламки</i>	69
<i>Розділ 10. Василь</i>	79
<i>Розділ 11. Бабака</i>	86
Частина 2. Розділ 1. Ірен	89
<i>Розділ 2. Тарріянин</i>	101
<i>Розділ 3. Пазури, крила та гірські піки</i>	108
<i>Розділ 4. Університет на Старісі</i>	115
<i>Розділ 5. Корабель</i>	123
<i>Розділ 6. Політ</i>	131
<i>Розділ 7. Аварія</i>	140
<i>Розділ 8. Падіння</i>	145
<i>Розділ 9. Назовні</i>	151
<i>Розділ 10. Стежка і Марта</i>	159

<i>Розділ 11. Роберт</i>	166
<i>Розділ 12. Час прийшов</i>	176
<i>Частина 3. Розділ 1. Порятунок</i>	187
<i>Розділ 2. Погоня</i>	193
<i>Розділ 3. Між сном та дійсністю</i>	200
<i>Розділ 4. Темна вода</i>	207
<i>Розділ 5. Полон</i>	213
<i>Розділ 6. Клітка зсередини</i>	218
<i>Розділ 7. Біла кімната</i>	223
<i>Розділ 8. Людина королеви</i>	229
<i>Розділ 9. По слідах</i>	237
<i>Розділ 10. Плани генерала</i>	248
<i>Розділ 11. Катування</i>	255
<i>Частина 4. Розділ 1. Дженні отримує повідомлення</i>	267
<i>Розділ 2. Пошук</i>	276
<i>Розділ 3. Нові деталі</i>	285
<i>Розділ 4. Завтра</i>	295
<i>Розділ 5. І замкнеться коло</i>	300
<i>Розділ 6. Наказ</i>	312
<i>Розділ 7. В останню хвилину</i>	318
<i>Розділ 8. Через бар'єр</i>	327
<i>Розділ 9. Королева Тарри</i>	331
<i>Розділ 10. Будинок</i>	341
<i>Епілог</i>	348

Передмова

Ця історія народилася, коли на Майдані палали шини. Авторка жила в далекому новозеландському Окленді, дивилася ночами новини і, від відчаю та неможливості втрутитися, вигадувала книжку про фантастичних істот, які набувають будь-якої форми; космічні кораблі, що керуються розумом; про військову диктатуру та способи перемоги над нею.

Початок історії виплеснувся на папір за три тижні, проте згодом розтягнувся на майже дев'ять років та п'ять книг.

«Кришталеве сонце» – це перший роман із серії «Світи Астера».

Пролог

Всередині купола спалахнуло. Обруч кантари з'їжджав на лоб і тиснув у скроні. Роберт лежав у кріслі пілота, готуючись до занурення, і вловив емоційний сплеск. Хвилювався дін, що плавав унизу під рубкою, поміщений у герметичну оболонку. Не так, як люди, його емоції були іншими, чистішими та повнішими: передсмак і майже щеняче захоплення, незабруднена домішками радість. Дін квапив, йому хотілося летіти якнайшвидше. Другий пілот Ніколас розпластася в сусідньому кріслі та спокійно чекав. Роберт вловив байдужу розслабленість, що неприємно дряпнуло, але обмірковувати не став, зосередився на емоціях діна і дозволив підключення.

Стан переходу, коли знаходишся вже не тут, але й ще не там, Роберт любив найбільше. Неначе стрибаєш у море з кручі, і до води залишаються лічені метри. Момент, що неможливо розтягнути й не можна відвернути.

Біль у скронях зник разом із відчуттям тіла. Збудження діна передалося Роберту, свідомість ніби розширилася. Тепер вони разом плавали в капсулі пліч-о-пліч, дін і людина, і зчитували простір, що складався з темряви та згустків енергії.

Приєднався Ніколас, чужий розум спалахнув новою іскрою і негайно був підхоплений та привласнений.

Свідомість, що містила трьох, злилася з кораблем, тіло подовжилося, гаряча енергія розтеклася по переборках, зібралася тугим вузлом під серцем.

Генератори перетворили та виплеснули заряд, згортаючи та розгортаючи простір.

Стрибок був миттю, увібрав усесвіт, пропустив крізь пальці, перебрав зірки наче намистини, відокремлюючи і знаходячи потрібну. Роберт побачив її, обмацав, подумав і перенісся разом із думкою, щоб прокинутися ще не собою, а кимось іншим.

Кантара пішла вгору, скроні знову здавило й відпустило. Повернення завжди болісне, руйнуються зв'язки, обриваються нитки, змінюються почуття, власне тіло лякає. Смерть, ампутація, нове життя в недосконалій оболонці.

– Навіщо так женеш? – поцікавився Ніколас.

Роберт не відразу зрозумів питання. Світ усе ще сприймався сенсорами корабля, рубка пливла і погойдувалася.

– Відстань на три стрибки скоротив до двох. Ми йдемо з випередженням графіка.

– Вибач. Давно не літав, ось і зірвався.

– Не так уже й давно, року не минуло.

– То це майже вічність. Я мало не пірнув у затяжний стрибок і не проскочив, вчасно зупинився, – Роберт усміхнувся. Зір уже відновився. Куля над панеллю управління рівномірно загорілася синім. Ніколас повернув її та повідомив:

– Стикування через дві години. Є час для відпочинку, – він підвівся і потягнувся, наче великий кіт. – Знаєш, навіщо нам зустріч із військовими?

– Підозрюю, але точних відомостей не маю.

Пролог

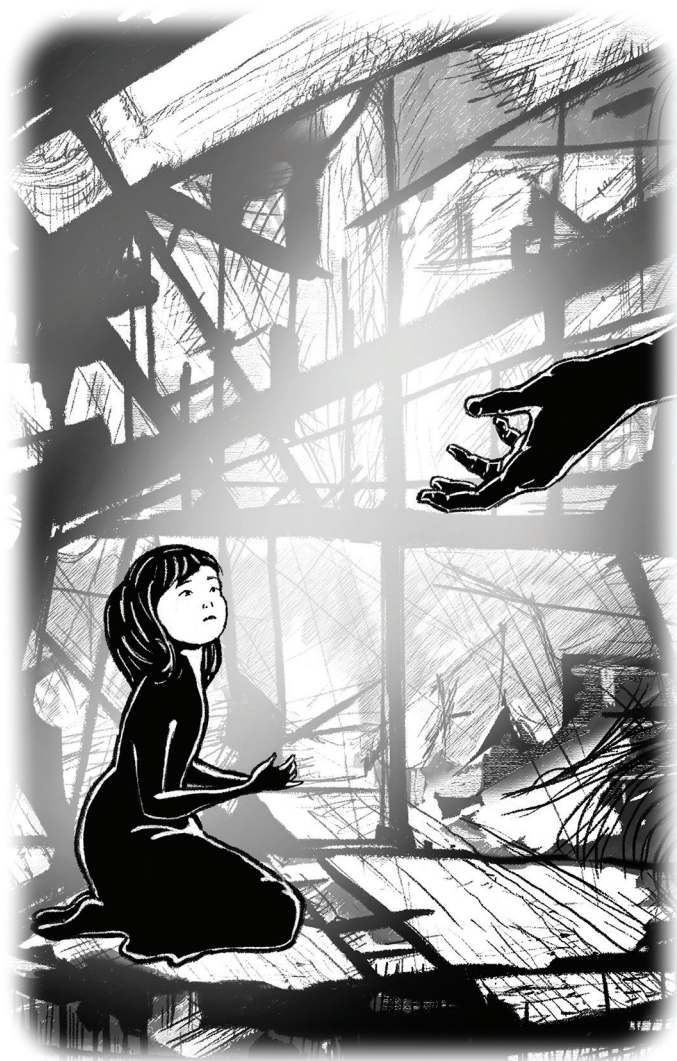
– Королівський візит... Коли вона виїжджала востаннє?

– П'ять, ні, шість років тому.

– Що знадобилося військовим – можна здогадатися. Пріоритет на користування тунелями як варіант. А нам?

– Обмін інформацією, – Роберт замовк, він і так сказав більше, ніж слід.

Частина перша

Розділ 1

Орбітальна станція, Рея

Василь плентався коридором з однією думкою: чимскоріше дістатися до ліжка. Останнім часом він спав уривками. Коммодор Алекс Фандор часто відвідував дослідницьку базу на планеті Рея, та вимагав від пілота бути напоготові в будь-який час.

Ватяні ноги насилу пересувалися. Схоже, Василь закуняв на ходу, бо отямився від крику.

– Смирна-а-а! – палець начальника заклацав перед самим носом.

«Ось уже Фандор, невгамовний», – Василь смикнувся й звично витягнувся в струнку, намагаючись сфокусуватися.

– Виліт за кілька хвилин, корабель не готовий, а мій пілот швендяється невідомо де, – гаркнув Фандор.

Василь прокинувся, але думати ще не почав і розгублено кліпав очима.

– У нас гості, їдемо на крейсер адмірала Хардлі, чув про такого? – Фандор припинив кричати і зглянувся на пояснення. – «Лисицю» підготуй.

– «Лисицю»? – перепитав Василь.

Коммодор не відповів, вихопив з кишені комунікатор, що захлинався пафосним маршем, і загорлав:

– Що?! Громе, ти з глузду з'їхав? Сам упоров, сам і розгрібатимеш... Знати не хочу! Сюди ні ногою, навіть не думай. Пришлю когось. Які документи? – Фандор поспішив геть, залишаючи за собою шлейф соковитої лайки.

Василь замотав головою, струсив залишки сну, придушив позіхання й поплентався в посадковий шлюз. Довгоочікуваний відпочинок відкладався.

Цивільному без великого льотного досвіду та зв'язків знайти роботу виявилось непросто, і посаду помічника на орбітальній станції біля Реї-13 Василь вважав за щастя. Командувач станції Алекс Фандор – досвідчений вояка – нікому не давав спуску. За два роки Василь налітав чимало годин і навіть набув армійської виправки. Однак на військовому кораблі опинився вперше і з непідробною цікавістю розглядав посадковий відсік.

Верткі розвідники, хижі винищувачі, шатли. Але нічого великого, все ж таки не авіаносець. Зореліт метрів зо тридцять завдовжки, явно невоєнного зразка, виділявся серед цієї уніфікованої різноманітності, наче біла ворона. Приватна яхта? Екстравагантна форма, проте нічого агресивного. Витягнутий матово-сірий корпус нагадував морського птаха, що склав крила перед зануренням у воду.

Поверхня зорельоту світилася. Василь не втримався й помацав. Відчув тепло й відлуння чужої радості, ніби чухав за вухом домашнього улюбленця. Корабель ледве помітно затремтів. «Примарилося», – не повірив Василь.

– Ти йому сподобався.

Василь здригнувся й відсмикнув руку. Незнайомий хлопець стояв за пів метри від нього.

– Що? Е-е... фюзеляж теплий, – зніяковів Василь.

Хлопець усміхнувся, підійшов до корабля, поклав на корпус долоню й затримав. Зореліт відповів кольоровою хвилею. Переливи синього, фіолетового, яскраво-зеленого і помаранчевого закрутилися в спіраль, змішалися й розійшлися хвилями. Незнайомець прибрав руку. На поверхні фіюзеляжу пульсувало синьо-жовте саяво.

– Нічогенько! – вигукнув Василь.

– Спробуй тепер ти.

Василь обережно доторкнувся, у пальцях закололо, корабель відгукнувся неясним мерехтінням.

– Щось на кшталт привітання. На чужих зазвичай не реагує. Кажу ж, сподобався.

Хлопець виглядав однолітком. Носив світло-сірий однострій, не схожий ні на армійський, ні на цивільний льотний, з незнайомою символікою на рукаві. Розмовляв із легким акцентом. Василь прислухався, намагаючись визначити регіон. Ось воно, навіть не акцент, а настільки правильна вимова, що звучала неприродно. Точно з еліти. Звідки ж він узявся на крейсері адмірала? Родич?

– Твій корабель? – поцікавився Василь. – Ніколи таких не бачив.

– Я лише пілот. Тарріянський королівський флот.

«Королівський? Десь ще у всесвіті збереглася монархія!» Про тарріян Василь чув, хоча зустрічав уперше: раса могутня, але малоконтактна, власники транспортної мережі, меценати, що часто давали кошти на науку та мистецтво. Цікаво, чи не тарріяни фінансують дослідницьку базу на Реї?

– Роберт, – широко всміхнувся хлопець і простягнув руку.

Василь назвався, потиснув долоню з побоюванням, а чи не піде він сам іскрами від дотику.

Корабель побачився в іншому світлі. Не приватна яхта молодого бельбаса, а високотехнологічний тарріянський зореліт. На сьогоднішній день ці кораблі вважалися найшвидшими серед існуючих і рухалися всупереч законам фізики. Тарріянські пілоти-телепати літали в режимі занурення, зливалися на час польоту з машиною. Як це відбувалося, Василь приблизно знав. Кораблі Федерації мали блок-контроль, що дозволяв включатися в управління кораблем через інтерфейс шолома і створював псевдо-занурення.

Василь зітхнув: на подібній машинці йому не літати. Про приналежність зорельота міг би й раніше здогадатися, надто вже ексцентрична форма.

– Сам-один цю штуку ведеш?

– Із напарником. Він утік знайомитися з особовим складом. Ти прилетів на цьому? – Роберт кинув погляд у бік «Лисиці».

– Машина керівника, – підтвердив Василь. – Знаєшся на такій?

Тарріяннин невиразно гмикнув.

– ЛЛ-130 або «Летюча Лисиця», чотири потужні двигуни, колишній десантний катер. У неї сидіння у вантажному відсіку збереглися, – Василь говорив з гордістю, «Лисицю» він любив.

– Модель із блок-контролем? – запитав тарріяннин.

– Угу, і жвава до того ж. Хоч і не така, як ваше диво. Яка в нього швидкість? – Василь не стримав захоплення.